

2 Timotei 3:1-17 – Oamenii vor fi neevlavioși, dar tu continuă să calci pe urmele mele

În multe traduceri v.1 este introdus prin adversativul DAR. De-abia primise Timotei la finalul capitolului 4 o rază de speranță în ce privește succesul vizibil în lucrare și Pavel iar îl aduce cu picioarele pe pământ. Pavel îl îndemnase să învețe pe toți în nădejdea că Domnul le va da pocăința. Ce a spus și ce nu a spus Pavel? Pavel a spus ca robul Domnului să aibă această motivație și speranță, dar nu a spus că potrivnicii chiar se vor căi în urma lucrării de propovăduire. Din această perspectivă înțelegem rolul adversativului *DAR: Robul Domnului trebuie să învețe pe toți în nădejdea că Domnul le va da pocăința la toți, DAR cu toate acestea, oamenii vor continua să fie neevlavioși. Timoteie nu te aștepta la un succes vizibil mare și de lungă durată în ce privește receptivitatea oamenilor la Evanghelie. În zilele din urmă vor fi vremuri grele.*

Dar care sunt zilele din urmă? Și despre ce oameni vorbește Pavel în 3:1-5? În 1 Timotei am comentat semnificația expresiilor zilele din urmă, vremurile din urmă ([vezi comentariul pe 1 Tim.4a](#)). Deși Pavel folosește timpul viitor, în text sunt suficiente elemente care arată că zilele din urmă au și venit. Căci atât în 1 Timotei cât și în 2 Timotei Pavel continuă descrierea acestor vremuri cu realități prezente (vezi 1 Tim.4:3 și 2 Timotei 3:6: *Sunt printre ei unii care... deci depărtează-te de oamenii aceștia*). Deci Timotei era contemporan cu vremurile din urmă. Totuși de ce folosește Pavel și VIITORUL? Probabil pentru a ne arăta pe de o parte că aceste vremuri vor persista până la revenirea Domnului și pentru a ne sugera că ele se vor amplifica în sens negativ la vremea sfârșitului. Dar la ce oameni se referă la Pavel? Sunt două variante principale:

- Pavel se referă la lume în general, la starea de păcat a umanității care va persista așa până la revenirea Domnului.
- Pavel se referă în special la oamenii din Biserică și din jurul acesteia.

Prima variantă este adevărată și susținută de alte texte. În cartea Fapte am învățat că receptivitatea Neamurilor la Evanghelie **Nu** se referă la faptul că națiuni întregi se vor întoarce la Domnul, ci că vor fi oameni dintre națiuni care vor crede în Isus. Dar neamurile vor fi vindecate de-abia după căința lui Israel și în urma revenirii Domnului. Acest adevăr e important pentru Timotei. Istoria Bisericii este

plină de dorințele și încercările credincioșilor de a schimba lumea, societatea, de a crea cetatea creștină, țara creștină, societatea creștină, de a visa la mântuirea popoarelor, la treziri spirituale ale națiunilor. Dar tot istoria Bisericii ne arată eșecul lamentabil al acestor oameni. Umanitatea în marea ei majoritate a rămas moartă în păcat. Deci acest adevăr e important pentru Timotei-ul istoric pentru a nu avea așteptări false de la lume și iluzii cu privire la îmbunătățirea mersului acesteia. Dar întrebarea este dacă Pavel se referă aici la prima variantă sau o are în vedere mai degrabă pe a doua? În text găsim mai multe argumente că Pavel se referă mai degrabă la oamenii din și din jurul Bisericii, la oamenii religioși, atașați Bisericii și creștinismului. Iată aceste argumente:

- Cap.3 a vorbit de oamenii dedați la polemici din Biserici și din jurul acestora, și la oamenii necredincioși distanți și nepăsători față de teologia creștină.
- Expresia: *iubitori mai mult de plăceri decât de Dumnezeu* ne trimite cu gândul la oamenii religioși care pretind că iubesc pe Dumnezeu.
- Expresia: *având doar o formă de evlavie dar tăgăduindu-i puterea* se referă în mod clar la oamenii religioși, care simulează creștinismul, dar care nu se lasă transformați în profunzime de Hristos.
- Pavel îi cere lui Timotei să se depărteze de astfel de oameni. Dar dacă s-ar referi la lumea întreagă înseamnă că Timotei trebuie să iasă din lume?
- Seducătorii din v.6-9 (care fac parte din această masă pseudo-evlavioasă) sunt infiltrați în Biserică, atacă oi bolnave din Biserică și se afișează în învățători ai adevărului.
- 4:1-4 este pasajul care pare să clarifice identitatea oamenilor din cap.3. Este vorba de oamenii din interiorul Bisericii care într-o fază au fost receptivi la Adevăr, dar care apoi au devenit parte din masa religioasă, duală și pseudo-credincioasă a Bisericii:

1. Te rog fierbinte, înaintea lui Dumnezeu și înaintea lui Hristos Isus, care are să judece viii și morții, și pentru arătarea și Împărăția Sa:

2. propovăduiește Cuvântul, stăruie asupra lui la timp și nelatimp, muștră, ceartă, îndeamnă cu toată blândețea și învățătura.

3. Căci ***va veni vremea când oamenii nu vor putea să sufere învățătura sănătoasă; ci îi vor gădila urechile să audă lucruri plăcute și își vor da învățători după poftele lor.***

4. ***Își vor întoarce urechea de la adevăr și se vor îndrepta spre istorisiri închipuite.***

Deci iată că nu doar umanitatea în general va persista în păcat, dar în Biserică mulți oameni vor fi doar religioși. Iar din această masă pseudo-credincioasă se vor naște prooroci mincinoși sau cu ajutorul ei se vor infiltra mai ușor în Biserică. Pavel îi oferă tânărului Timotei nu doar o viziune cu privire la mersul viitor al umanității, ci și o viziune cu privire la evoluția istorică a Bisericii. Și previziunile în dreptul Bisericii nu sunt deloc încurajatoare. Pavel nu propune darea acestor oameni afară din Biserică. Tabloul cu Acan se aplică deseori greșit în Biserică. Pavel nu visează la o comunitate curată în care toți 100% sunt cu inima curată. El acceptă că Biserica locală va purta totdeauna un balast de oameni duali, nenăscuți din nou sau care și-au pierdut de mult relația autentică cu Hristos. Pavel nu se sperie de acest balast. El știe că Dumnezeu, din când în când, la vremea potrivită, intervine spre curățirea acestui balast. Dar apoi el se recrează în interiorul Bisericii. El este mereu prezent acolo. Acum istoria ne arată că uneori din acest grup pseudo-credincios se întorc unii la Domnul și pot deveni chiar lideri de seamă. Această masă duală de oameni nu produce doar prooroci mincinoși. Prin harul lui Dumnezeu poate produce și apostoli, după cum a fost Pavel însuși. Oare Pavel nu a provenit din mulțimea pseudo-credincioasă a evreilor? În mod intenționat Pavel nu-i oferă rețete lui Timotei. Ba parcă înadins îl închide într-un paradox: pe de o parte îi spune că robul Domnului trebuie să fie blând cu toți și să învețe pe TOȚI în nădejdea că Domnul le va da pocăința, iar pe de altă parte Pavel îl îndeamnă să se depărteze de acești oameni duali din sânul Bisericii! *Deci până la urmă ce să fac? Până la urmă cu cine să votez?*

Aici e provocarea. Pavel nu doar că îl înștiințează pe Timotei de existența istorică a acestui grup pseudo-credincios care se va atașa Bisericii și creștinismului. Dar îl îndeamnă și să se depărteze de el. Dar o face după ce i-a dat îndemnul de la finalul cap.4 și fără a-i explica ce înseamnă în mod concret *a se depărta*. Cred că Pavel vrea să-i arate lui Timotei cât de complex este fenomenul spiritual și religios din Biserică și de aceea refuză să-i ofere rețete. Preferă să-l arunce pe Timotei în confuzie decât să-i clarifice fenomenul prin rețete simpliste și reguli reduționiste. Există diferite grade de dualitate după cum există și diferite

grade de depărtare. Depărtarea pare a fi proporțională cu gradul de dualitate a celui în cauză. Nu toți din această masă religioasă dar moartă sunt prooroci mincinoși care seduc tinerele robite de poftă. Nu toți din această masă de oameni sunt prooroci mincinoși. Proorocii mincinoși reprezintă apogeul dualismului și de aceea depărtarea de aceștia trebuie să fie totală. Dar față de cei care sunt mai puțin duali depărtarea poate fi mai mică. Pavel nu se referă la lumea largă. Aceasta nu pretinde că îl urmează pe Hristos și nici nu este activă în Biserica locală. Aceasta nu înseamnă că în lumea largă nu sunt prigonitori ca Alexandru sau oameni periculoși de care trebuie să te depărtezi. Însă Pavel pare a se referi aici la oamenii din Bisericile locale, activi în Bisericile locale. Pavel vrea să-l cheme pe Timotei la discernământ în ce privește dezvoltarea relațiilor cu oamenii din Biserici. El trebuie să se ferească de certăreți, dar totuși să învețe pe toți. El trebuie să se depărteze de cei duali dar totuși să urmărească dragostea alături de cei care caută pe Domnul dintr-o inimă curată. El trebuie să încredințeze mesajul la oameni de încredere dar să refuze să investească în vase sparte sau de ocară. Timotei e chemat să judece fiecare situație și fiecare om în parte în funcție de aceste principii și în lumina Evangheliei. El trebuie să facă deosebire între cel receptiv și cel nereceptiv, între cel sincer și cel dual. Dar să evite atât șabloanele cât și rețetele. Depărtează-te de acești oameni, dar totuși Robul Domnului nu stinge mucul care fumează și nici nu frânge trestia ruptă. Omul este dual. Dar dacă are o doză sau un moment de receptivitate? Dacă mai este un muc care fumează? E foarte important ca începutul cap.3 să fie studiat împreună cu finalul cap.2. Și de asemenea, vom vedea că acest capitol 3 e important să fie studiat împreună cu începutul cap.4 Ne întâlnim cu aceeași chemare la echilibru din 1 Timotei. Acolo eram purtați dintr-o parte în cea opusă și invers, tocmai pentru a evita extremele și a căuta mereu echilibrul evlaviei. Dar în 1 Timotei era vorba de extrema acestismului și de cea a libertinajului. Acum e vorba de extrema învățătorului care învață pe toți fără discernământ și extrema învățătorului care se izolează de toți și nu mai învață pe nimeni. De aceea îndemnul de a se feri de polemici este urmat de chemarea de a învăța pe TOȚI cu blândețe, și îndemnul de a se depărta de oamenii fățarnici și duali este urmată de porunca solemnă de a propovădui Cuvântul la timp și ne la timp (4:1-2). Tenacitatea la care este chemat Timotei nu este una oarbă. Secretul acestei tenacități este discernământul. Timotei este chemat să rămână în procesul de a încredința Evanghelia unor oameni de încredere cu orice preț și până la capăt.

Dar nu e chemat să investească oricând și în oricine. De fapt procesul este atât de important și resursele ființei sale limitate, încât el nu trebuie să risipească energii prețioase.

V.1 îmi este și ca o mângâiere: *să știi că în zilele din urmă vor fi vremuri grele*. Pavel recunoaște că aceste vremuri sunt grele. Nu îi va fi ușor deloc lui Timotei. Pavel știe acest lucru. Însuși Domnul știe acest lucru. Greutatea vine tocmai din lipsa de constanță a Bisericii, din umplerea Bisericii cu astfel de oameni religioși, dar lipsiți de o trăire autentică și profundă cu Hristos. E greu pentru Timotei să vadă acest dualism în Biserici, e greu pentru Timotei să se confrunte cu lipsa de receptivitate a Bisericii, cu faptul că chiar mulți din oamenii de încredere vor da înapoi și vor deveni parte din mulțimea religioasă a Bisericii, cu lipsa unui rod vizibil. Dar Pavel îi ușurează povara spunându-i: depărtează-te de astfel de oameni. *Dar de ce să mă depărtez?* putea întreba Timotei. Am dat deja un răspuns: pentru a nu risipi energii prețioase care trebuie investite în altă parte. Dar mai putem adăuga: pentru a nu fi infectat tu însuși de acest dualism, pentru a întrupa principiul demnității revelației divine care se deschide spre un vas în măsura receptivității vasului, pentru a nu cultiva și mai mult acest dualism în acești oameni.

Vestea pe care Pavel i-o dă lui Timotei este tristă. Pavel privește spre viitorul istoric al Bisericii și atât în cap.3 cât și la începutul cap.4 pare a face previziuni sumbre. Ne aducem aminte de Moise și Iosua. La finalul vieții sale Moise primește descoperirea că Israel va continua să se răzvrătească și după moartea sa, că această răzvrătire va continua mult în istorie, că Israel va fi pedepsit și lepădat din relație, și că de-abia după ce va parcurge acest traseu dificil se va vindeca de răzvrătire și va intra într-o relație de ascultare constantă față de Domnul. Acestea sunt veștile pe care le-a primit Iosua înainte de a începe lucrarea. Totuși succesul lui Iosua ne surprinde. Iosua pare să se fi ambiționat în fața acestei previziuni, și în tot timpul vieții sale Israel a ascultat pe Domnul. Apoi, e adevărat că s-a ridicat o altă generație care nu cunoștea pe Domnul și Israel a mers pe calea răzvrătirii pe care o profetise Moise. Dar în timpul vieții sale a fost altceva. Iosua a deosebit nuanțele. Moise a prevăzut o răzvrătire istorică a lui Israel. Dar aceasta nu însemna că nu puteau fi generații de oameni din Israel care să fie în ascultare de Domnul. Și Iosua a dovedit din prisosință acest lucru. Pavel seamănă cu Moise. El face previziuni sumbre cu privire la evoluția Bisericii și a omenirii. Dar nu cumva

să nu deosebim nuanțele și să ne întristăm mai mult decât trebuie. Pavel vorbește despre un fenomen general care vizează Biserica Universală. Și dacă privim în istoria Bisericii fenomenul de care vorbește Pavel s-a împlinit cu vârf și îndesat. Dar sunt și nuanțe. În Apocalipsa găsim două Biserici locale vii, fără a fi dominate de acest fenomen. Și e vorba de Biserici care aveau deja ceva vechime. Deci Pavel nu profețește că toate Bisericile locale și toate generațiile din Bisericile locale vor avea flacăra stinsă de mulțimea oamenilor religioși și duali. Dar privind în istoria viitoare a Bisericilor vede acest fenomen general de care Timotei trebuie să fie conștient. E momentul să punem o întrebare importantă: acest fenomen a început la finalul lucrării lui Pavel sau era deja început din momentul morții și învierii lui Isus? Adică istoria Bisericii are două perioade (cea din Faptele Apostolilor și cea de după ea) sau o singură perioadă care o include și pe cea din Fapte? Este perioada de succes a împlinirii Marii Trimiteri din sec.1 și apoi urmează etapa vremurilor grele din 2 Timotei, sau este vorba de una și aceeași perioadă dar care cuprinde multe nuanțe? Încin să cred că este vorba de una și aceeași perioadă care include mai multe nuanțe. Iată câteva argumente:

- Sunt mai multe pasaje din Noul Testament care ne arată că vremurile din urmă au început odată cu prima venire a lui Mesia (pe care le-am comentat cu alte ocazii).
- Lucrarea lui Pavel a fost de la început caracterizată de lipsa de statornicie a bisericilor plantate de el. Epistolele din Noul Testament ne arată fragilitatea și inconstanța multor Biserici. E de ajuns să ne aducem aminte de ce s-a întâmplat în Biserica din Corint. Finalul vieții lui Pavel nu-i aduce o noutate. El era obișnuit să fie părăsit și negat de Bisericile pe care le-a plantat. Noutatea este că-l părăsesc mai mulți, inclusiv cei din Asia, inclusiv lucrători apropiați. Perioada din Fapte nu ne arată doar succes. Găsim și multe prigoniri și găsim și multe dezamăgiri.
- La finalul cărții Fapte Pavel consideră că perioada neamurilor e încă valabilă: *dar neamurile o vor asculta*. Deci Pavel nu are doar profeții sumbre despre viitor. Are și profeții pozitive: *Dar neamurile vor asculta de Evanghelie*.

Provocarea este deci să înțelegem complexitatea perioadei Bisericii dintre neamuri, să-i înțelegem dinamismul, să-i înțelegem mersul general dar și excepțiile, să înțelegem diferitele etape care alternează, să fim atenți la anumite ciclicități. Astfel putem să ne așteptăm ca ce vedem în cartea Fapte să regăsim și în istoria Bisericii. Astfel nu ne vom aștepta doar la prigoniri, ci la alternanțe dintre prigoniri și vremuri de pace. Nu ne vom aștepta doar la respingerea Evangheliei ci la perioade de receptivitate urmate de perioade de împietrire. Nu ne vom aștepta doar la Bisericii duale, ci și la Biserici vii. Nu vom fi surprinși de un mers general al Bisericii vizibile caracterizat de dualitate, dar nu vom fi surprinși nici să ne întâlnim și cu vase de calibrul lui Timotei. Cred că ideea de CICLICITATE este un element cheie pentru a ne calibra așteptările cu privire la evoluția Bisericii. Ideea de ciclicitate va fi dezvoltată la începutul capitolului 4. Deci mare atenție ca nu cumva să rămânem doar la nuanța sumbră din capitolul 3. Desigur nici nu trebuie să o ignorăm, dar nici să o transformăm în singura nuanță a tabloului. Este adevărat o nuanță principală, poate chiar fundalul. Dar pe acest fundal putem găsi și treziri spirituale ca cele din Efes, și Bisericii locale care-și dovedesc credințioșia în timp, și lucrători care calcă pe urmele lui Pavel. Și ca și Iosua trebuie să vedem aceste nuanțe pozitive pentru a putea spera și a putea realiza ce a făcut Iosua. Nu vom putea schimba mersul general al lucrărilor dar putem realiza excepția mult așteptată în Biserica noastră locală și în generația noastră. Și această excepție este de mare preț înaintea lui Dumnezeu. Este un rod care strălucește și mai mult din pricina contextului general potrivit. Este un rod minunat prin care Tatăl este proslăvit. Prin aceste excepții istoria lui Israel a continuat și Mesia a putut veni în lume prin Israel. Ne întrebăm dacă nu cumva acest context general potrivit are tocmai rolul să facă să strălucească vasele de cinste? În cele din urmă nimeni nu câștigă premiul dacă nu respectă rânduiețile competiției. Și dacă rânduiețile ar fi ușoare atunci ce sens ar mai avea o competiție și cum s-ar mai justifica cununa? Cum s-ar mai dezvolta și ar străluci tenacitatea lucrătorului creștin dacă vremurile ar fi ușoare, dacă oamenii ar fi iubitori de Dumnezeu, smeriți, evlavioși, ascultători de părinți, mulțumitori, plini de dragoste, dispuși la schimbare, disciplinați, blânzi, iubitori de bine, loiali, cuminți, cumpătați, plini de trăire autentică pentru Hristos?

Dar tabloul general este altul. Și doar astfel se poate ciopli în Timotei chipul lui Isus Hristos, Marele Plugar și Sămânța lui David. Această masă neevlavioasă va atrage infiltrarea sau formarea unor vase de ocară: *sunt unii printre ei care...*

Deci nu toți sunt prooroci mincinoși, înfierăți în cugetul lor. Dar printre ei vor fi și din aceștia. Aceștia vor ataca și turma. Dar Pavel nu vorbește despre acest lucru ci despre faptul că aceștia atacă persoane extrem de bolnave. Și în mod concret Pavel vorbește despre femei îngreuiate de poftă *care învață întotdeauna și nu pot ajunge niciodată la deplina cunoștință a adevărului*. Suntem surprinși: de ce NU POT ajunge la o cunoaștere profundă a adevărului? Este prea adâncă boala dinluntru lor, împietrirea lor este prea mare, sau pur și simplu nu sunt gata să plătească până la capăt prețul credinței? Pavel nu ne oferă aceste explicații dar ne atrage atenția asupra acestui profil de oameni care se vor atașa Bisericii. E interesant că ei învață, vor să rămână în Biserică, și nu părăsesc Biserica. Totuși par a fi saci fără fund. De ce este important ca Timotei să cunoască acest profil de oameni? Pentru a-l identifica în comunitate, pentru a ști cum să se raporteze la el, pentru a nu fi luat prin surprindere când aceștia vor fi primele victime ale proorocilor mincinoși. Timotei nu trebuie deci să cunoască doar profilul seducătorilor, dar și profilul victimelor. E important să știm că există astfel de oameni și astfel de fenomene ÎN BISERICĂ. Biserica este un teren de război. Aici se găsesc cele mai complexe fenomene. Nu poți judeca lucrurile în alb sau negru, nu poți să te pripești. Neghina e amestecată și în Biserică cu grâul. E nevoie de timp pentru a se deosebi între ele. Fenomenul e și mai dinamic căci grâul se poate transforma în neghină, dar și neghina se poate transforma în grâu. Liniștea lui Timotei este dată de faptul că Dumnezeu guvernează Biserica, că El vede ce este ascuns, că El scoate la lumină ce este ascuns la vremea potrivită, că El păzește ce este ascuns. Mulțimea celor neevlavioși fac necesară slujba vaselor de ocară. Timotei se poate întreba: *Și ce șansă mai are o Biserică locală în fața mulțimii oamenilor neevlavioși care o vor invada?* Dumnezeu ține lucrurile sub control. El curățește Biserica. Biserica este un trup viu care are mecanisme de autocurățire. Și din timp în timp, Domnul mai operează noi curățiri. Iar unele din ele sunt operate de aceste vase de ocară care vor atrage de partea lor pe cei duali și îi vor lua cu ei când vor fi descoperiți și dați afară din Biserică. *Timoteie nu este treaba ta să cureți balastul. Este o slujbă necesară, e adevărat. Dar este de ocară. Sunt alte vase prin care se va opera această slujbă! Chiar vrei să cureți tu gunoiul din casa cea mare? Nu e treaba ta. În bunătatea Lui Domnul vrea ca să fii întrebuințat doar pentru lucrări nobile. Lasă vasele de ocară să facă slujba curățirii Bisericii de oamenii duali și ascunși.*

V.8 ne confirmă faptul că acei oameni răi din v.6 nu sunt doar niște seducători. Ei pretind a fi învățători și se împotrivesc adevărului propunând o altă cale, un alt drum. Fie că justifică teologic imoralitatea lor, fie că sunt cu două fețe și o practică doar în ascuns. În ambele situații ei se împotrivesc public Evangheliei, precum Iane și Iambre s-au împotrivit lui Moise. Majoritatea comentariilor precizează că în literatura rabinică a vremii Iane și Iambre erau numele vrăjitorilor din Egipt care s-au împotrivit lui Moise. De ce alege Pavel tocmai acest exemplu? Ne aducem aminte că acei vrăjitori s-au împotrivit lui Moise și mesajului său, făcând și ei aceleași urgii. Moise proclama puterea lui Yahwe asupra creației și asupra celorlalți dumnezei. Vrăjitorii s-au împotrivit acestui mesaj și au proclamat puterea zeilor Egiptului asupra creației, și implicit asupra lui Yahwe. Dar împotrivirea lor publică nu a fost doar verbală. Ei au făcut semne care au susținut cu autoritate teologia lor. Într-adevăr suntem uimiți în Exod de faptul că acești vrăjitori au repetat și ei primele semne făcute de Moise. Și ei și-au prefăcut toiegele în șerpi, și ei au prefăcut apa în sânge, și ei au scos broaște peste toată țara Egiptului. De-abia laurgia 3 (semnul al 4-lea) vrăjitorii nu au mai putut repeta semnul și nu au mai putut aduce păduchi peste toată țara Egiptului. Și atunci ei au rostit celebra afirmație: *Aici este degetul lui Dumnezeu!* Din acel moment nu au mai putut repeta nici o urgie. Ei mai sunt menționați în mod ironic laurgia 6: *Vrăjitorii nu s-au mai putut arăta înaintea lui Moise din pricina bubelor; căci bubele erau pe vrăjitori ca și pe toți Egiptenii.*

Știm de unde avea Moise puterea de a face minuni și semne. Dar de unde aveau vrăjitorii această putere? Dacă un idol este tot una cu nimic, de unde aceste mari semne? Și nu este vorba de semne mici sau de scamatorii. Să aduci broaște peste toată țara Egiptului nu este puțin lucru. Acest lucru ne arată că în spatele lor era o lume spirituală care le dădea și lor puterea să facă minuni, și să IMITE autoritatea lui Moise și puterea lui Yahwe. Și până la un punct au imitat destul de bine. Era dificil să deosebești cine avea dreptate: Moise sau vrăjitorii Egiptului? Dar apoi ei au fost făcuți de rușine, și Moise și Evanghelia sa au fost înălțate fără drept de apel. Adică s-a întâmplat exact ce menționează Pavel în v.9:

- Dar nu vor mai înainta; căci nebunia lor va fi arătată tuturor cum a fost arătată și celor doi oameni.

Deci Pavel face o paralelă clară între vrăjitorii din Egipt și învățătorii mincinoși care se strecoară în Biserică. Ei promovează falsa evlavie spre deosebire de învățătorii autentici care promovează evlavie cristică. Dar în spatele învățătorilor mincinoși este o lume spirituală reală. Această lume îi va ajuta să IMITE destul de bine evlavie, să fie credibili în Biserică și să înșele pe mulți. Până la un anumit punct va fi dificil să deosebești între învățătorul mincinos și cel autentic. Dar prin 3:9 Dumnezeu ne promite că nu va îngădui pentru totdeauna acest succes al proorocilor mincinoși în a imita adevărata evlavie și în a se împotrivi adevăraților învățători ai Bisericii. NU VOR MAI ÎNAINȚA, la fel cum nici Iane și Iambre nu au mai înaintat în a imita semnele lui Moise, în a se împotrivi lui Moise, în a amăgi pe Egipteni. Cu alte cuvinte, Domnul va pune LIMITE clare succesului acestor învățători mincinoși. La un moment dat va interveni și-i va face de rușine înaintea tuturor. Nebunia lor va fi scoasă la iveală de însuși Dumnezeu. Pavel nu ne explică în detaliu cum va interveni Dumnezeu, dar ne promite că va interveni. Cu alte cuvinte, Dumnezeu nu lasă Biserica la voia întâmplării, nu lasă să fie invadată de prooroci mincinoși care să rămână ascunși și să poată imita Calea la nesfârșit. Slujba lor e necesară, după cum am discutat. Dar slujba lor e temporară, și slujba lor va lua sfârșit. Dumnezeu este singurul care ȘTIE când este momentul potrivit ca ei să fie făcuți de ocară ca vrăjitorii de altădată. Și când acest moment va sosi El NU va pregeta să vină. Când am studiat capitolele 26-29 din Ieremia am insistat suficient de mult pe această legitate ([vezi comenterul pe aceste capitole](#)). Dumnezeu a îngăduit ca mesajul lui Ieremia să fie contrazis de mesajul proorocilor mincinoși. Dar nu a stat cu mâinile în sân. El a intervenit în mod public și șocant împotriva acestor prooroci, și nebunia lor a fost arătată înaintea întregului popor și mesajul lui Ieremia a fost întărit și înălțat. Observăm că proorocii mincinoși nu au doar rolul de a curăți poporul lui Dumnezeu. Ei slujesc și la o înălțare și mai mare a adevărului și a adevăraților slujitori ai Domnului. Un mesaj contrazis și contestat devine și mai credibil după ce este reabilitat și înălțat în mijlocul vrăjmașilor lui. Este o legitate fundamentală, atât de vie, atât de reală. Dumnezeu folosește din plin această legitate pentru a întări credința celor sinceri dar și pentru a trezi din somn pe cei ce se complac în dualitate. O confruntare între proorocii mincinoși și cei adevărați este mereu tensionată și dificilă ca și confruntarea dintre vrăjitorii Egiptului și Moise. Dar tocmai confruntarea stârnește interesul spectatorilor, atrage atenția, provoacă

implicarea auditoriului. Dacă Moise nu ar fi avut potrivnici, lucrarea sa nu ar fi stârnit un interes așa de mare și victoria sa finală nu ar fi fost la fel de apreciată și lăudată. E mare lucru ca Timotei să știe nu doar că se va confrunta cu astfel de vase de ocară, ci că această confruntare are un rol. Dumnezeu nu va sta cu mâinile în sân. El este de partea lui. El va interveni la momentul potrivit. Confruntarea are un rol. Adevărul va fi mai înălțat după confruntare decât înaintea ei. Dar ce trebuie să facă Timotei? Un război direct cu acest prooroci mincinoși? Să sprijine carul divin încercând să demonstreze el falsitatea lor și să înalțe adevărul? Nicidecum! El trebuie să continue să umble pe calea adevărului și să aștepte cu răbdare intervenția lui Dumnezeu. Dumnezeu, nu Timotei, va face de ocară pe acești oameni. Dumnezeu va înălța pe Timotei și adevărul Evangheliei sale. Timotei trebuie să se încreadă în Domnul și să aștepte izbăvirea promisă. Și e minunat faptul că Iane și Iambre au fost făcuți de ocară înaintea tuturor. Și Pavel ne promite că nebunia acestor oameni va fi arătată TUTUROR, deci nu doar Timotei și cei apropiați lui vor vedea nebunia acestor oameni. Domnul o va arăta public TUTUROR celor ce au asista la confruntare, la fel cum a intervenit împotriva proorocilor care s-au împotrivit lui Moise. Căile prin care Domnul poate interveni sunt diverse. El va alege calea cea mai bună. Poate interveni cum a promis că va interveni împotriva Izabelei din Tiatira (vezi Apoc. cap.2) sau poate interveni și în alte moduri. Important este să știm că Timotei nu este singur în acest război. Dumnezeu nu va îngădui la nesfârșit ca Iane și Iambre să imite semnele slujitorului lui Dumnezeu și să se împotrivescă mesajului acestuia. Un observator atent putea distinge de la început falsa imitație a lui Iane și Iambre: șerpii lor au fost mâncați de cel al lui Aaron, ei au putut produce urgiile cu sângele și broaștele, dar nu au putut opri, stinge aceste urgii. Dar nebunia lor a fost arătată înaintea TUTUROR de-abia mai târziu. Atunci ei înșiși au declarat: *aici este degetul lui Dumnezeu.*

Timotei este înștiințat de fenomenul oamenilor duali care vor umple Biserica. Timotei trebuie să înțeleagă acest fenomen. Acest lucru îl ajută să aibă așteptări realiste cu privire la un succes vizibil în lucrare, trebuie să-l ghideze să se ferească de astfel de oameni pentru a investi în oamenii cu adevărat de încredere. În același timp trebuie să știi că Domnul ține fenomenul sub control. El intervine în cărtirea Bisericii prin vasele de ocară. Dar rolul vaselor de ocară nu este doar acesta. Confruntarea dintre ele și Timotei este inevitabilă. La început această confruntare va fi dificilă, frustrantă pentru Timotei. Dar Timotei trebuie să se

încreadă în Domnul și să aștepte cu răbdare izbăvirea. Ea va veni: Timotei va fi înălțat și potrivnicii lui făcuți de ocară înaintea TUTUROR. Adevărul va fi înălțat cu mai multă putere spre încurajarea celor evlavioși dar și spre trezirea din somnul spiritual al celor duali.

Modelului falsei evlavii Pavel îi opune modelul propriei vieți: *Tu însă ai urmărit de aproape învățătura mea, purtarea mea, hotărârea mea, credința mea, îndelunga mea răbdare, dragostea mea, răbdarea mea...* Iată avantajul pe care-l are Timoteiul secolului întâi față de Timotei-ul istoric. Dar noi nu am avut acces în mod direct la modelul lui Pavel. Ce resurse avem noi pentru a distinge adevărata evlavie de falsa evlavie? Ca și Timotei avem Scripturile de care va vorbi mai departe Pavel. Și spre deosebire de Timotei avem și Scripturile Noului Testament în care ni se descoperă și modelul lui Pavel. Desigur experiența de a-l întâlni pe Pavel în persoană rămâne un har unic pentru creștinii secolului întâi. Dar noi nu avem doar niște scrieri sacre. Duhul Sfânt este cel care ne ajută să înțelegem aceste scrieri și care ne deschide ochii sufletului pentru a vedea dincolo, pentru a pipăi cu inima modelul VIU al adevăratei evlavii. Și lângă noi Duhul așează oameni mai maturi care întrupează acest model și care ne pot fi o pildă *vie*. Dar din pricina faptului că este mai fericit de cine nu vede și crede, putem spune că este mai fericit de Timotei-ul istoric decât de Timotei-ul secolului întâi. Mare trebuie să fie slava și răsplata Timoteiului istoric care reușește să redescopere adevăratul model paulin și apoi să-l urmeze cu tenacitate. Pavel nu a întrupat doar o formă de evlavie fără putere. Nu a fost doar ceva de suprafață, doar cunoștințe teologice și comportament civilizată și religios. Pavel a întrupat profunzimea unui caracter cristic. Și le-a întrupat în cele mai grele și ostile condiții. El nu doar a vorbit despre iubire, dar și-a iubit efectiv vrăjmașii. El nu doar a predicat despre credință, dar a făcut alegeri prin credință în contexte aparent imposibile. El nu doar a laudat virtutea răbdării dar a și-a manifestat îndelunga răbdarea în slujirea atâtor Biserici inconsecvente în credință. Pavel însă nu amintește doar caracterul cristic care reprezintă atributul fundamental al adevăratei evlavii, ci și prigonirile prin care a trecut. Și apoi dezvoltă această temă a prigonirii. De ce? Cum se leagă această temă cu prima parte a capitolului? Pot fi mai multe legături:

- Cum am precizat deja, prigonirile fac să strălucească și mai mult autenticitatea evlaviei pauline. Pe învățătorii mincinoși îi caracterizează vorbele și formele religioase. Pavel a întrupat Evanghelia în cele mai

dificile condiții. Iată semnul pe care învățătorii mincinoși nu-l vor putea imita.

- Învățătorii mincinoși se bucurau adesea de succes. Mulțimile îi urmau și pentru că știau să joace la dublu erau adesea feriți și de prigoniri. Ei poate îl contestau pe Pavel tocmai pentru că era închis la Roma, căci dacă Domnul ar fi fost cu Pavel, nu i s-ar fi întâmplat așa ceva, și desigur nu l-ar părăsi Bisericele. Pavel îi amintește lui Timotei că lucrurile stau exact invers: *Tocmai pentru că Dumnezeu este de partea ta vei avea mulți vrăjmași și multe obstacole, tocmai pentru că întrupezi modelul adevăratei evlavii vei fi prigonit!*
- Pavel amintește de prigonirile din Antiohia, Iconia și Listra. Acestea sunt descrise în Fapte 13-14. Dar Timotei este chemat în lucrare de Pavel de-abia în Fapte 16. Timotei asistă mai îndeaproape la prigonirile ce au urmat după Fapte 16. La prigonirile din Fapte 13-14 el asistă ca observator din afară, căci era un credincios din acea zonă, dar nu era încă ucenic al lui Pavel. De ce nu menționează Pavel prigonirile de care a avut parte după chemarea lui Timotei în lucrare? Ce au așa de special prigonirile din Antiohia, Iconia și Listra? Acestea au o primă trăsătură distinctă: ele au fost inițiate de iudeii din sinagogile în care a propovăduit Pavel. Aceștia l-au urmărit pe Pavel și în celelalte cetăți și au stârnit mulțimile împotriva apostolului. Cu alte cuvinte prigonirile împotriva lui Pavel au fost inițiate de acea mulțime duală, pseudo-credincioasă din poporul lui Dumnezeu, Israel. Acestea au stârnit autoritățile politice. De fapt este reacția ostilă a falsei evlavii împotriva adevăratei evlavii. Și această reacție pornește din spațiul religios, din cadrul poporului lui Dumnezeu. Oare nu a fost la fel cu Isus? Nu cei duali din poporul lui Dumnezeu au inițiat răstignirea? Oare autoritățile politice laice nu au vrut ele să evite răstignirea? Nu au fost ele ațâțate și convise de liderii pseudo-evlavioși din poporul lui Dumnezeu? Deci Pavel vrea să-i deschide mintea că acest fenomen al amestecului grâului cu neghina din Biserică nu este ceva nou. Fenomenul este validat de tot Vechiul Testament cu privire la poporul lui Dumnezeu Israel. În Biserică doar se repetă acest fenomen. De aceea prigoana și împotrivirea din partea

oamenilor este inevitabilă, căci falsa evlavie nu va suporta întruparea adevăratei evlavii. Toate zidurile de apărare ale falsei evlavii vor fi puse la grea încercare și liniștea conștiinței împietrite a acestora va fi tulburată. Prigonirea adevăratei evlavii va fi inevitabilă. Ea va merge până acolo încât să stârnească autoritățile politice împotriva celor cu adevărat evlavioși. Și în viața lui Ieremia ne amintim că mai degrabă autoritățile politice îi luau partea și autoritățile religioase erau cu totul împotriva lui. Timotei este provocat să fie lucid și să înțeleagă că prigoana nu doar că este inevitabilă ci că va începe din interior, din Biserică, și se datorează tocmai acestui fenomen complex și inevitabil al amestecării grâului cu neghina în interiorul Bisericii.

- Apoi un alt lucru particular cu privire la aceste prigoniri este faptul că ele au avut loc chiar la începutul lucrării misionare ale apostolului. Deci prigoana a însoțit de la început soarta apostolului. Poate unii spuneau: *Acum Pavel a întrecut măsura. Iată de ce nu mai are succesul de la început și de ce Domnul l-a lăsat în mâna vrăjmașilor lui.* Dar această teorie era total falsă. Pavel a fost prigonit de la început. Și succesul său a fost temporar și relativ. E adevărat că la început a fost respins în primul rând de evrei, și că acum era respins mai accentuat și de Bisericile creștine dintre neamuri. Dar de fapt este vorba de același fenomen. În prima fază a lucrării sale Bisericile dintre neamuri de-abia făcuseră ochișori. Încă nu cursese un timp suficient de mare pentru ca oamenii duali să le invadeze. Dar odată ce Bisericile au făcut ceva vechime au și fost infectate de spiritul religios al pseudo-evlaviei. Astfel axioma specifică iudaismului că prigoana începe din poporul lui Dumnezeu s-a împlinit și cu privire la Biserică.
- Cu privire la relativitatea succesului unui lucrător experiența din Listra este grăitoare. În primă fază aceștia l-au idolatrizat pe Pavel dorind să-i aducă jertfe. Dacă Pavel ar fi acceptat totul ar fi fost în regulă din perspectiva mulțimii. Dar Pavel nu acceptă să fie idolatrizat de mulțime. Ce urmează? Peste câteva zile, săptămâni, mulțimea din Listra este ațâțată de iudei împotriva lui Pavel și-l împoașcă pe Pavel cu pietre. Iată de ce reacția mulțimii nu poate fi considerată un criteriu

de autentificare al unui slujitor. Mulțimea azi te idolatrizează, și mâine te răstigenște. Dar răstiginirea va fi mai grabnică dacă vei refuza idolatrizarea. Învățătorii mincinoși se lasă adulați de mulțimea religioasă. Iată de ce prigoana întârzie să apară. Învățătorul autentic refuză să intre în jocul perfid al mulțimii duale. Iată de ce prigoana NU întârzie să apară.

Totuși Domnul m-a izbăvit din toate. Cât de improtantă este această afirmație! Pavel nu a avut parte doar de prigoniri. Viața sa nu a fost un șir de prigoniri, ci un șir de IZBĂVIRI din prigoană. Iarși trebuie să evităm extremele. O extremă este cea a celui care crede că dacă Domnul este cu el va fi scutit de prigoniri și suferință. Cealaltă extremă este complexul martiriului care în fiecare zi se așteaptă doar la ce este mai rău, doar la prigoană și suferință. Or Pavel ne prezintă o imagine echilibrată. El a avut parte și de prigoniri, dar și de perioade de pace. A avut parte și de respingeri din partea oamenilor, dar s-a bucurat și de rod bogat între neamuri. A avut parte de nenumărate încercări, dar a fost izbăvit din TOATE. Și ce a rămas mai viu în memoria sa nu a fost prigonirile, ci IZBĂVIRILE din ele. Prigonirile au făcut de fapt posibile aceste izbăviri. Te eliberezi de complexul martiriului când înțelegi că Domnul te va izbăvi în această viață de TOATE încercările și prigonirile. E posibil să fie o singură excepție la final după ce îți vei fi împlinit lucrarea, așa cum a fost cu Pavel la Roma. Și este o pseudo excepție căci după martiraj urmează tot izbăvirea, dar Dincolo. Este dincolo, dar este o izbăvire totală și pentru totdeauna. Este o izbăvire mai mare și mai minunată decât toate celelalte izbăviri din această viață. Pavel nu vrea ca Timotei să fie un pesimist, un depresiv și temător care se așteaptă doar la dezamăgiri, prigoane și suferințe. Nici nu vrea să fie un naiv care așteaptă convertirea întregii lumi după rostirea a trei predici. Pavel îl cheamă să fie un învățător echilibrat cu așteptări realiste. Să nu judece fenomenele în alb sau negru ci să deosebească nuanțele. Pavel deci nu ne promite doar prigoniri, ci și izbăvirile din acestea! Acest lucru trebuie să ne dea mult curaj și multă îndrăzneală și să ne ajute să biruim teama de încercări și prigoane. Căci Domnul nu ne promite doar prigonirile ci și izbăvirile din ele. Și izbăvirile de care a avut parte Pavel au fost minunate. Domnul i-a protejat viața fizică. Domnul i-a protejat trupul și echilibrul psihic. Domnul i-a protejat integritatea morală și spirituală. Credința lui Pavel nu a cedat, psihicul său nu a cedat, trupul său nu a cedat. Viața lui Pavel este o aventură

miraculoasă, e o minune cum de a rămas în viață, în echilibru emoțional și în credință și cum de a continuat să propovăduiască cu entuziasm Evanghelia! Deci cei care foloseau prigonirile de care a avut parte Pavel ca argumente că Dumnezeu Nu este cu el greșeau amarnic. Pavel nu foat doar prigonit, ci a fost și izbăvit din TOATE prigoanele. Și a fost izbăvit de Domnul. Prigonirile nu au făcut decât să evidențieze aceste izbăviri și faptul că Domnul este cu el și că vrea ca el să continue proclamarea Evangheliei harului.

V. 12 este extrem de important. El ne explică faptul că v.11 nu se aplică doar lui Pavel, ci și tuturor celor ce vor să urmeze modelul evlaviei. *Ne putem gândi că Pavel era apostol și de aceea a avut parte de atâtea prigoniri și tot de atâtea izbăviri. Noi nu suntem apostoli ci doar simpli Timotei.* Dar v.12 ne arată că v.11 va fi valabil în dreptul TUTUROR celor ce voiesc să trăiască cu evlavie în Isus Hristos. În lumina cap.3 înțelegem că acest lucru este inevitabil. Bisericile vor fi invadate de creștinii firești. Aceștia nu vor suporta modelul evlaviei autentice. Ei vor fi primii care-l vor prigoni. Pavel nu detaliază dimensiunea și forma prigoanelor de care va avea parte fiecare. Dar ne garantează că toți cei care vor dori să trăiască cu evlavie în Isus Hristos vor fi prigoniiți. Cu multe ocazii am vorbit de prigoana spirituală, subtilă, manifestată de hărțuirea din partea celui rău prin tot felul de ispite și contexte dificile. Ea este reală. Dar Pavel insistă aici în special de prigonirile care vin prin oamenii ostili evlaviei. Și se referă în primul rând la prigonirile provocate de oamenii neevlavioși din poporul lui Dumnezeu. Aceste prigoniri se pot folosi sau nu de instrumentul politic în funcție de mulți factori, printre care perioada de istorie pe care o traversează fiecare credincios în parte. Dar chiar dacă un credincios va prinde o perioadă în care politicul nu va iniția prigoniri directe împotriva creștinilor, acesta nu ca scăpa de prigoană. Frații firești îl vor prigoni cu vârf și îndesat. Istoria ne arată cu claritate că cel mai adesea politicul a fost stârnit împotriva evlaviei de falsa religie. Și în Apocalipsa religiosul este un agent activ alături de politic împotriva adevăratei credințe. Proorocul micinos este un agent al falsei religii, iar fiara un agent al puterii politice. Și prorocoul mincinos va cere tuturor să se închine icoanei fiarei.

V.12 ne descoperă o legitate implacabilă: TOȚI cei care voiesc să trăiască cu evlavie în Isus Hristos vor fi prigoniiți. Dar de ce TOȚI? De ce funcționează această legitate implacabilă? Domnul a îngăduit ca neghina să fie amestecată cu grâul chiar

și în Biserică. Reacția violentă a omului firesc împotriva celui duhovnicesc este inevitabilă. Apoi, evlavia care este în Isus Hristos nu doar că stârnește împotrivrile lumilor spirituale, dar ea trebuie testată și apoi dezvoltată prin tot felul de încercări și prigoniri. În cele din urmă ADN-ul acestei evlavii include suferința de dragul altora, răbdarea și îndelunga răbdare în folosul altora. Astfel prigonirile din viața lui Pavel nu-l descalifică, ci dimpotrivă sunt argument în favoarea autenticității slujbei sale. Desigur nu oricine este prigonit este și evlavios. Dar cel ce este evlavios cu siguranță va fi prigonit. Timotei nu poate visa la vremuri ușoare. Vremurile vor fi grele. Dar Timotei nu va fi singur în aceste vremuri grele. Domnul va fi cu el, și dacă va urma exemplul mentorului său, Domnul îi garantează că-l va izbăvi din toate încercările și prigonirile. Într-adevăr cu acest lucru trebuie să rămânem în primul rând în minte: nu că vom fi prigoniți, ci că Domnul ne va iazbăvi din toate prigonirile de care vom avea parte. Destinul adevăratului slujitor al lui Dumnezeu e diferit de destinul învățătorilor falși care au doar o formă de evlavie: *Acești oameni răi și înșelători vor merge din rău în mai rău, vor amăgi pe alții și se vor amăgi și pe ei înșiși.* Ei nu pot stagna. Și ei cresc în răutate și rătăcire. Și se vor bucura și de mult succes: vor amăgi pe mulți! Ei vor da învățături după poftele celor firești, și acești oameni firești îi vor urma. Învățătorul evlavios însă va fi prigonit de creștinii firești. Acesta nu trebuie să fie derutat de progresul în rătăcire și de succesul falșilor învățători. Nu trebuie să fie derutat nici de lipsa sa de succes și nici de prigonirile din viața sa. Dar ce trebuie să facă pentru a rămâne pe drumul cel bun? Timotei are două resurse: modelul viu al lui Pavel și Scripturile Vechiului Testament. Pentru noi aceste două resurse ar însemna Scripturile Noului Testament și cele ale Vechiului Testament. Noi nu avem acces la modelul viu al lui Pavel dar putem înțelege acest model prin Duhul Sfânt din Scripturile Noului Testament. Important este să nu ne lăsăm defocalizați sau derutați de mulțimea de învățători falși din jurul nostru, ci să rămânem ancorați în Sfintele Scripturi. Ușor de spus, mai greu de făcut, căci fiecare încearcă să fie credincios Scripturilor și fiecare își justifică doctrina și calea cu ajutorul Scripturilor. Fariseii l-au răstignit pe Isus cu Scriptura în mână și convingându-se pe ei înșiși că astfel împlinesc poruncile divine. V.15-17 insistă pe transformarea lăuntrică, profundă pe care o operează Scripturile în viața credinciosului. Or, oamenii duali din Biserică sunt caracterizați tocmai prin lipsa de schimbare lăuntrică: ei au doar o formă de evlavie dar îi tăgăduiesc puterea în practică. Și ei

studiază Scriptura, și ei predică Scriptura. Dar are loc un blocaj. Ca și în cazul Fariseilor sămânța nu mai produce rod în adâncul ființei lor. Ea mai răscolește adâncul sufletului, nu mai răstoarnă izvodirile minții, nu mai muștră, nu mai îndreaptă, nu mai aduce și mai multă înțelepciune. Ea nu mărește rodul. Acei oameni s-au blocat la un anumit nivel de rodire. Dar rămânerea lui Timotei în Scripturi e de cu totul altă natură, și are cu totul alt scop. Pavel îi cere lui Timotei să se lase transformat de Scripturi până la capăt, să se lase muștrat, schimbat și cioplit de fiecare pasaj din Scriptură, de TOATĂ Scriptura. Am comentat de atâtea ori acest pasaj de-alungul călătoriei noastre încât ne vine greu să adăugăm noi cuvinte. De fapt acest pasaj ne-a ghidat în toată călătoria noastră. Lăuntru este plin de sute și de mii de boli. Scriptura a fost concepută ca un instrument genial și complet care să scoată la iveală toate aceste boli, și să inițieze procese adânci de vindecare în toate domeniile vieții noastre. Și bolilele sunt multiple și diverse și atât de ascunse. De aceea e nevoie de TOATĂ Scriptura pentru a fi scoase la iveală toate bolile și toate minciunile care ne robesc. Dar Scriptura e mare, procesul e lent și viața e scurtă. Nu ne putem grăbi, nu există scurtături. Și nu știm cât ne este dat să trăim. Unii s-au întors la Dumnezeu ma târziu, alții au trăit vremuri în care accesul la studiu și la Scripturi a fost foarte dificil. Timotei este fericitul care are acces la Scripturi și încă de mic copil. Nu toți au acest har, dar fiecare e chemat ca în timpul și condițiile în care este chemat să urmeze această lungă călătorie. Nu să studieze toată Scriptura ci să lase mai degrabă toată Scriptura să-i studieze lăuntru. Am tot observat în 2 Timotei că adesea Pavel folosește termenul de OM sau de OAMENI. Iată că și aici nu ne vorbește de slujitorul lui Dumnezeu ci de OMUL lui DUMNEZEU. El apare în contrast cu OAMENII duali din v.2-5. El ne trimite la modelul Omului edenic, la modelul desăvârșit de Om care este Isus Hristos. Chiar prin acest lucru, Pavel insistă pe ideea de transformare, de trăire autentică, de rodire profundă, de împlinire a Cuvântului. Pavel nu este interesat de șoarecii de bibliotecă. Iudaismul era plin de aceste enciclopedii ambulante lipsite de duh și viață. Pavel căuta OAMENI de încredere. În cele din urmă Scriptura ne învață să fim oameni, ne învață să trăim frumos, să trăim ca oameni. Ea ne întoarce către modelul umanității primordiale pe care noi am pierdut-o și am uitat-o. Atunci când ne descoperă trăsăturile acestei umanități muștrarea e inevitabilă, căci apare imediat discrepanța între ce suntem și ceea ce ar trebui să fim. Dar apoi apare și îndreptarea, adică schimbarea, rodirea spre modelul ideal al omului edenic. Practic

Dumnezeu vrea ca în firea pământească, în acest veac rău și în mijlocul vrăjmașilor noștri să trăim în autenticitatea omului edenic. Nu ni se cere să părăsim lumea, sau să facem acte eroice, ieșite din comun. Ci ni se cere ca în mijlocul societății, în banalul cotidian să trăim ca Adam: să trăim în prezența lui Dumnezeu, tot ce facem să facem cu El și pentru El, să trăim demni, ca împărați, să nu ne lăsăm copleșiți de îngrijorări și necazuri, ci să ne încredem în Cel Preaînalt și să fim deasupra lor, să știm să ne bucurăm cu adevărat, să simțim cu adevărat, să lucrăm grădina, să participăm la administrarea acestei lumi, să urmărim binele cetății în limitele trasate de Dumnezeu. Pare ușor, dar suntem atât de bolnavi. Nu știm nici să ne bucurăm, nici să plângem, nici să zâmbim, nici măcar să primim un dar. Păcatul a infectat toate domeniile vieții noastre. Tot ce facem e strâmt și amprentat de îndumnezeire. Trebuie să reînvățăm practic totul. Trebuie să învățăm să ne bucurăm, să plângem, să mâncăm, să simțim. Practic trebuie să reînvățăm să trăim. E un proces de o viață, de schimbare lăuntrică, adâncă, lentă și dureroasă. Iar prigonirile fac posibile aceste schimbări profunde. Aceasta e calea îngustă. Acesta e modelul adevăratei evlavii respins de cei mulți de pe calea largă care aleg un model legalist și superficial al schimbării. Scriptura are capacitatea de a transforma în profunzime un om în toate domeniile și de a-l apropia de modelul edenic. Ea are oferta unei schimbări complete, dar oare de cât TIMP este nevoie ca ea să rodească aceste schimbări în sufletul unui om? Viața e scurtă, iar schimbarea e lentă. Nimeni nu va atinge perfecțiunea. Nici Pavel nu a atins-o. Și el continuat procesul transformării lăuntrice. De fapt perfecțiunea edenică va rămâne departe de noi. Dar vor fi transformări reale și profunde. Iar celui care i se va da mult timp în acest proces și își va expune lăuntrul înaintea întregii Scripturi va atinge un nivel minunat de maturitate, și va deveni destoinic, echipat, pregătit pentru tot felul de războaie și pentru tot felul de fapte bune. Acum trebuie și să ne urmărim destinul unic. Schimbarea noastră nu ține doar de studiul Scripturii ci și de prigonirile de care avem parte. Pregătirea noastră nu poate fi doar teoretică. E în primul rând practică. Și fiecare suntem antrenați în mod diferit pentru lucrări și bătălii diferite. Sunt domenii în care suntem mai bine pregătiți ca mulți alții, căci în aceste domenii am avut parte de mai multe încercări ca ceilalți. Dar sunt și domenii în care ceilalți sunt mai bine pregătiți căci au trecut prin încercări de care noi nu am avut încă parte. Uneori ne-am gândi că ar fi fost bine ca și noi să fim curățiți și pregătiți în cutare domenii. Lipsa de pregătire ne face să fim mai vulnerabili în acele domenii.

Dar aici intervine actul credinței, și al încrederii depline în Antrenorul nostru. Credem că El nu va îngădui să fim încercați mai mult decât putem duce. El nu va îngădui să fim încercați peste măsură de mult în domeniile în care încă nu ne-a antrenat. Și dacă se va întâmpla să cădem, El va interveni cu un har special pentru a ne ajuta. De asemenea credem că avem un rol special în războiul în care suntem și că fiecare e antrenat pentru bătălii unice. Poate visăm să ne luptăm cu alte arme sau să ducem alte tipuri de bătălii. Dar nu noi hotărâm aceste lucruri. De altfel noi nu avem imaginea de ansamblu a războiului și nu știm ce este mai bine și nici unde este mai mare nevoie de aportul nostru. Dar avem încredere că Marele General știe mai bine. Nu putem crește fără experiențele practice. Dar nu putem să decidem noi în dreptul încercărilor de care avem parte. Grija noastră însă să fie că urmăm fazele antrenamentului la care suntem supuși și să nu ne grăbim ci să fim atenți la fiecare fază în parte. Mai este și o altă perspectivă. Pentru bătălii complexe e nevoie de pregătiri complexe. E nevoie să învățăm mai multe tactici de război și să folosim mai multe arme. E nevoie să știm să folosim și sulița, dar și sabia, dar și scutul, dar și arcul, dar și buzduganul. Dar nu putem învăța totul deodată. Trebuie să le învățăm pe rând. Și astfel Marele Antrenor ne va da mai întâi încercări în care vom putea exersa lupta corp la corp, apoi încercări în care vom putea exersa lupta de la distanță cu arcul, apoi încercări în care vom exersa atacul, apoi experiența în care vom practica apărarea sau retragerea. Ideea este că atâta vreme cât vom exersa unele arme vor rămâne neștiutori în a folosi celelalte arme. Poate că va trece foarte multă vreme și încă nu vom ști a folosi arcul. Pare rușinos. Alții au început exercițiul tocmai cu trasul la țintă. Ei știu a folosi arcul de ani de zile, iar noi nici nu am pus încă mâna pe vreun arc. Dar nici acești arcași nu știu a folosi arme pe care noi le folosim de mult. În cele din urmă, dacă vom persevera în acest proces, cu toții vom ști a folosi toate armele și vom fi pregătiți pentru ORICE luptă spirituală și pentru ORICE faptă bună. E bine că procesul durează atât de mult, că nu știm încă a folosi multe arme. Ne ține smeriți. Ne provoacă și credința, că nu vom fi chemați la o luptă la distanță până când nu vom folosi arcul. În același timp ne motivează să perseverăm. Până la urmă vom ști a folosi multe arme. Ordinea pare mai puțină importantă. Finalul va fi același: omul lui Dumnezeu va fi cu totul destoinic pentru orice lucrare bună. Dar nici ordinea nu poate fi întâmplătoare. Ea este manifestarea Înțelepciunii Antrenorului nostru. El știe ce vom învăța mai ușor și ce vom învăța mai greu. El știe în dreptul fiecăruia cu ce tipuri de arme să

înceapă antrenamentul. Tocmai pentru că timpul e scurt e nevoie de multă eficiență în antrenament. Astfel în dreptul fiecăruia ordinea armelor e hotărâtă cu precizie de Marele Antrenor. Să avem deplină încredere în El. El vrea mai mult ca noi să biruim și să fim echipați pentru orice lucrare bună. Sunt multe domenii în care suntem nepregătiți, neantrenați. Dar antrenamentul nu s-a încheiat. Acum poate că ni se pare că ordinea exercițiilor putea fi alta sau că o altă ordine a armelor ni s-ar fi potrivit mai bine. Dar nu am ajuns la finalul antrenamentului. De-abia acolo se poate trage linia. De-abia din acel punct vom putea vedea toată înțelepciunea Celui care știe să ne pregătească.